

Svētdiena pienāks

Elders Džozefs B. Virtlins
no Divpadsmīt Apustuļu Kvoruma

Pateicoties pasaules Glābēja dzīvei un mūžīgajam upurim, mēs atkal būsīm savienoti ar tiem, kuri mums ir dārgi.

Es esmu pateicīgs būt ar jums šodien šeit un smelties spēku no jūsu liecībām. Es esmu pateicīgs par jūsu laipnajiem atbalsta vārdiem, jūsu mīlestības izpausmēm un jūsu lūgšanām, vairāk kā vārdi spēj pateikt.

Šodien es gribētu nodoties dažām personiskām atmiņām.

Esmu dzimis no krietniem vecākiem. No sava tēva, Džozefa Virtlina, esmu mācījies smaga darba un līdzjūtības vērtību. Viņš bija mūsu draudzes bīskaps lielās depresijas laikā. Viņš izrādīja neviltotas rūpes par tiem, kas cieta. Viņš palīdzēja tiem, kam tas bija vajadzīgs ne tāpēc, ka tas bija viņa pienākums, bet tāpēc, ka tā bija viņa patiesa vēlēšanās.

Viņš nenogurdams rūpējās un svētīja daudzu cietēju dzīvi. Manā prātā viņš bija ideāls bīskaps.

Tie, kas pazina manu tēvu, zināja, cik viņš bija aktīvs. Reiz kāds man teica, ka viņš varot darīt trīs vīru darbu. Viņš reti kad piebremzēja. Viņam bija veiksmīgs bizness, kad 1983. gadā viņš saņēma zvanu no Baznīcas prezidenta, Hibera Dž. Grantā.

Prezidents Grants teica, ka tajā dienā viņi reorganizējot prezidējošo bīskapību un gribot, lai mans tēvs kalpotu par padomnieku LeGrantam Ričardam. Tas manam tēvam bija negaidīts pārsteigums un viņš jautāja, vai viņš varētu vispirms par to lūgt.

Prezidents Grants teica: „Brāli Virtlin, ir palikušas tikai 30 minūtes līdz nākamajai konferences sesijai un es gribētu atpūsties. Ko jūs sakāt?”

Protams, ka mans tēvs teica: Jā. Viņš nokalpoja 23 gadus, deviņus no tiem kā Baznīcas prezidējošais bīskaps.

Manam tēvam bija 69 gadi, kad viņš aizgāja aizsaulē. Man gadījās būt ar viņu, kad viņš negaidīti sabruka. Drīz pēc tam viņš bija miris.

Es bieži domāju par savu tēvu. Man viņa pietrūkst.

Mana māte, Madelaina Bitnere, bija vēl viena liela ietekme manā dzīvē. Savā jaunībā viņa bija lieliska atlēte un čempione sprintā. Viņa vienmēr bija laipna un mīloša, bet viņas miers bija nenogurdinošs. Viņa bieži teica: „Pasteidzies.” Kad viņa nomira, mēs

paņēmām viņas ātrumu. Iespējams, tāpēc man bija labs paātrinājums, kad spēlēju amerikāņu futbolu.

Manai mātei bija lielas cerības par saviem bērniem, tāpēc viņa no tiem gaidīja to labāko. Es vēl aizvien varu atcerēties viņu sakām: „Neesi skrūbis.” *Skrūbis* bija viņas vārdiņš tiem, kas bija slinki un nedzīvoja ar visu potenciālu. „Tev vajag darīt labāk.”

Mana māte aizgāja aizsaulē, kad viņai bija 87 gadi, un es bieži par viņu domāju un man viņas pietrūkst vairāk, kā varu izteikt.

Mana jaunākā māsa, Judīte, bija rakstniece, komponiste un pedagoģe. Viņa mīlēja daudz ko, ieskaitot evaņģēliju, mūziku un arheoloģiju. Judītes dzimšanas diena bija dažas dienas pirms manas. Katru gadu es viņai devu jaunu vienu dolāra banknoti kā manu dzimšanas dienas dāvanu viņai. Trīs dienas vēlāk viņa man deva 50 centus kā viņas dzimšanas dienas dāvanu man.

Judīte aizgāja aizsaulē pirms dažiem gadiem. Man viņas pietrūkst, un es par viņu bieži domāju.

Un tas mani ved līdz manai sievai Elisai. Es atceros to pirmo reizi, kad es viņu satiku. Izpalīdzot draugam, es gāju uz viņa māju, lai savāktu viņas māsu, Francisu. Elisa atvēra durvis un vismaz man tā bija mīlestība no pirmā acu skatiena.

Domāju, ka viņai arī vajadzēja kaut ko sajūst, jo viņas pirmie vārdi, kurus es atceros, bija: „Es zinu, kas tu biji.”

Elisa specializējās angļu valodā.

Līdz pat šai dienai es loloju tos piecus vārdus kā vienus no skaistākajiem cilvēku valodā.

Viņa mīlēja spēlēt tenisu un viņai bija ļoti stipra serve. Es mēģināju ar viņu spēlēt tenisu, bet beigu beigās padevos, kad sapratu, ka nevaru atsist to, ko neredzu.

Viņa bija mans stiprinājums un prieks. Pateicoties viņai, es esmu labāks vīrietis, vīrs un tēvs. Mēs apprecējāmies, mums bija astoņi bērni, un mēs kopā nostaiģājām 65 dzīves gadus.

Es esmu parādā savai sievai vairāk kā, iespējams, varu izteikt. Es nezinu, vai jebkad ir pastāvējusi perfekta laulība, bet, no mana redzējuma, es domāju, ka mums tāda bija.

Kad Prezidents Hinklijs runāja māsas Virtlinas bērēs, viņš teica, ka tas ir postoši un mokoši — zaudēt kādu, kuru tu mīli. Tas sāpina tavu sirdi.

Viņam bija taisnība. Elisa bija mans lielākais prieks, bet tagad viņas aiziešana ir manas lielākās bēdas.

Vientuļajās stundās es esmu pavadījis daudz laika, domājot par mūžības lietām. Esmu saskatījis mierinošās mācības par mūžīgo dzīvi.

Savas dzīves laikā esmu dzirdējis daudz runu par Augšāmcelšanos. Gluži kā jūs, es varu izklāstīt pirmās Lieldienu svētdienas notikumus. Esmu atzīmējis Svētajos Rakstos vietas attiecībā uz Augšāmcelšanos, un ir viegli pieejami pamata izteikumi par šo tēmu no pēdējo dienu praviešiem.

Mēs zinām, kas ir Augšāmcelšanās — gara un ķermeņa atkal savienošanās tā pilnīgajā formā.¹

Prezidents Džozefs F. Smits teica, „ka tos, no kuriem mums šeit ir jāšķiras, mēs atkal satiksim un redzēsim tādus, kādi tie ir. Mēs satiksim to pašu identisko būtni, ar kuru mēs bijām šeit miesā.”²

Prezidents Spensers V. Kimbals to papildināja, sakot: „Esmu drošs, ka, ja mēs varam iedomāties sevi vislabākajā stāvoklī, fiziski, psiholoģiski, garīgi, tas ir, kādi mēs atgriezīsimies.”³

Kad mēs augšāmcelsimies, „šis mirstīgais ķermenis tiks uzcelts nemirstīgā ķermenī ... [Mēs] vairs nevarētu mirt.”⁴

Vai jūs varat to iedomāties? Dzīve mūsu ziedu laikos? Nekad neslimot, nekad ar sāpēm, nekad slimību apgrūtināti, kas tik bieži mūs apņem mirstīgajā dzīvē?

Augšāmcelšanās ir mūsu kā kristiešu ticības centrs. Bez tās mūsu ticībai nav jēgas. Apustulis Pāvils teica: „Un, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga [mūsu] ticība.”⁵

Visā pasaules vēsturē ir bijušas daudzas diženas un gudras dvēseles, daudzas no kurām pretendēja uz īpašam zināšanām par Dievu. Bet, kad Glābējs augšāmcēlās no kapa, Viņš izdarīja ko tādu, ko vēl neviens nebija izdarījis. Viņš izdarīja ko tādu, ko neviens cits nevar.

Viņš sarāva nāves saites ne tikai Sev, bet visiem, kas jebkad bija dzīvojuši — taisnīgajiem un netaisnīgajiem.⁶

Kad Kristus uzcēlās no kapa, kļūstot par pirmo augšāmcēlušos, Viņš padarīja šo dāvanu pieejamu visiem. Un ar šo brīnišķo rīcību Viņš mīkstināja postošās, mokošās bēdas, kas grauž sirdi tiem, kuri ir zaudējuši tuviniekus.

Es domāju par to, cik tumša bija tā piektdiena, kad Kristu pacēla pie krusta.

Tajā briesmīgajā piektdienā zeme trīcēja un kļuva tumša. Briesmīgas vētras dauzījās pa zemi.

Tie ļaunie cilvēki, kuri meklēja pēc Viņa dzīvības, priecājās. Nu, kad Jēzus vairs nebija, noteikti, ka tie, kas Viņam sekoja, izklīdīs. Tajā dienā viņi stāvēja kā uzvarētāji.

Tajā dienā tempļa priekšgars pārplīsa no augšas līdz apakšai divos gabalos.

Marija Magdalēna un Marija, Jēzus māte, bija bēdu un izmisuma pārņemtas. Lieliskais Cilvēks, kuru viņas mīlēja un godināja, nedzīvs karājās pie krusta.

Tajā piektdienā apustuļi bija sagrauti. Jēzus, viņu Pestītājs — vīrs, kurš staigāja pa ūdens virsu un atdzīvināja mirušos, Pats bija atstāts ļaunu cilvēku žēlastībai. Viņi bezpalīdzīgi skatījās, kā Viņš tika Viņa ienaidnieku pieveikts.

Tajā piektdienā cilvēces Glābējs bija pazemots un sadragāts, izkropļots un nievāts.

Tā bija piektdiena, piepildīta ar postošām, mokošām sērām, kas grauza to dvēseles, kuri mīlēja un godināja Dieva Dēlu.

Es domāju, ka kopš pasaules vēstures sākumiem, tā piektdiena bija vistumšākā.

Bet tās dienas liktenis ilgi neturpinājās.

Izmisums nepalika, jo svētdienā augšāmceltais Kungs sarāva nāves saites. Viņš iznāca no kapa un parādījās visā godībā kā visas cilvēces Glābējs.

Un tai pat brīdī nepārtraukti raudošās acis nožuva. Lūpas, kuras bija čukstējušas lūgšanas par bēdām un postu, tagad piepildīja gaisu ar brīnumainu slavēšanu. Jo Jēzus Kristus, dzīvā Dieva Dēls, stāvēja viņu priekšā kā augšāmcelšanās pirmais auglis, pierādījums, ka nāve ir tikai sākums jaunai un brīnišķīgai esamībai.

Katram no mums būs pašiem savas piektdienas — tās dienas, kad liksies, ka pats Visums ir sagruvis un mūsu pasaule ir ap mums sīkās drumslās. Mēs piedzīvosim tādus brīžus, ka liekas, ka tur vairs nekas nav līdzams. Mums visiem būs savas Piektdienas.

Bet es jums liecinu Tā vārdā, Tā, kurš uzvarēja nāvi — svētdiena pienāks. Mūsu bēdu tumsā, svētdiena pienāks.

Neatkarīgi no mūsu izmisuma, neatkarīgi no mūsu bēdām, svētdiena pienāks. Šajā dzīvē vai nākamajā, svētdiena pienāks.

Es jums liecinu, ka Augšāmcelšanās nav izdomājums. Mums ir personiskas liecības no tiem, kas Viņu redzēja. Tūkstoši vecajā un jaunajā pasaulē liecināja par augšāmcēlušos Glābēju. Viņi sajuta ievainojumus Viņa rokās, kājās un sānos. Viņi lēja neaizturēta prieka asaras, tiem Viņu apskaujot.

Pēc Augšāmcelšanās mācekļi tika atjaunoti. Viņi ceļoja pa pasauli, sludinādami brīnišķīgos evaņģēlija jaunumus. Būtu viņi izvēlējušies, viņi varētu nozust un atgriezties savā agrākajā dzīvē un savās dzīvesvietās. Ar laiku viņu saistība ar Viņu tiktu aizmirsta.

Viņi varēja noraidīt Kristus dievišķīgumu. Tomēr viņi to neizdarīja. Briesmu, izsmieklu un nāves draudu brīdī viņi gāja pilīs, tempļos un sinagogās, droši sludinot Jēzu Kristu, augšāmcelto dzīvā Dieva Dēlu.

Daudzi no viņiem kā pēdējo liecību ziedoja savu dārgo dzīvību. Viņi mira kā mocekļi, ejot bojā ar liecību par augšāmcelto Kristu uz lūpām.

Augšāmcelšanās izmainīja to dzīvi, kas to pieredzēja. Vai tam nevajadzētu izmainīt mūsu?

Mēs visi uzcelsimies no kapa. Un tajā dienā mans tēvs apskaus manu mammu. Tajā dienā es atkal turēšu savās rokās savu mīļoto Elisu.

Pateicoties pasaules Glābēja dzīvei un mūžīgajam upurim, mēs atkal būsime savienoti ar tiem, kuri mums ir dārgi.

Tajā dienā mēs iepazīsim mūsu Debesu Tēva mīlestību. Tajā dienā mēs priecāsimies par to, ka Mesija izcieta visu, lai mēs varētu dzīvot mūžīgi.

Pateicoties svētajiem priekšrakstiem, ko mēs saņemam svētajos tempļos, mūsu aiziešana no šīs īsās mirstības nevar uz ilgu laiku pārraut attiecības, kas ir kopā nostiprinātas ar mūžīgām saitēm.

Tā ir mana svinīga liecība, ka nāve nav eksistences gals. „Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnozēlojamākie cilvēki.”⁷ Pateicoties augšāmceltajam Kristum, „nāve ir aprīta uzvarā.”⁸

Pateicoties mūsu Pestītājam, mēs varam pacelt savas balsis pat vistumšākajās piektdienās, un paziņot: „Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis?”⁹

Kad Prezidents Hinklijs runāja par to briesmīgo vientulību, kas nāk pie tiem, kuri ir zaudējuši savus mīļotos, viņš arī apsolīja, ka nakts klusumā atnāks klusa, nedzirdama balss, kas čukstēs mieru mūsu dvēselē: „Viss ir labi.”

Es esmu neaprstāmi pateicīgs par evaņģēlija dižajām patiesajām mācībām un par Svētā Gara dāvanu, kas čukstēja manā dvēselē iepriecinošos un nomierinošos vārdus, mūsu mīļā pravieša solītos.

No savu bēdu dziļumiem es līksmojos evaņģēlija krāšņumā. Es priecājos par to, ka Praviētis Džozefs Smits bija izvēlēts atjaunot evaņģēliju uz zemes šai pēdējā atklāšanas laikā. Es priecājos par to, ka mums ir pravietis, Gordons B. Hinklijs, kurš vada Tā Kunga Baznīcu mūsu dienās.

Lai mēs saprastu un dzīvotu pateicībā par tām nenovērtējamajām dāvanām, kas nāk pie mums kā pie mīloša Debesu Tēva dēliem un meitām un par to spožo dienu, kad mēs visi triumfāli augšāmcelsimies no kapa.

Lai mēs vienmēr zinātu, ka, lai cik tumša ir piektdiena, svētdiena pienāks, ir mana lūgšana, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Almas 11:43.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 91.
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, (1982), 45.
4. Almas 11:45.
5. 1. korintiešiem 15:14.
6. Skat. Jāņa ev. 5:28–29.
7. 1. korintiešiem 15:19.
8. 1. korintiešiem 15:54.
9. 1. korintiešiem 15:55.